

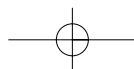
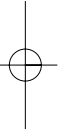
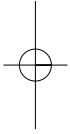
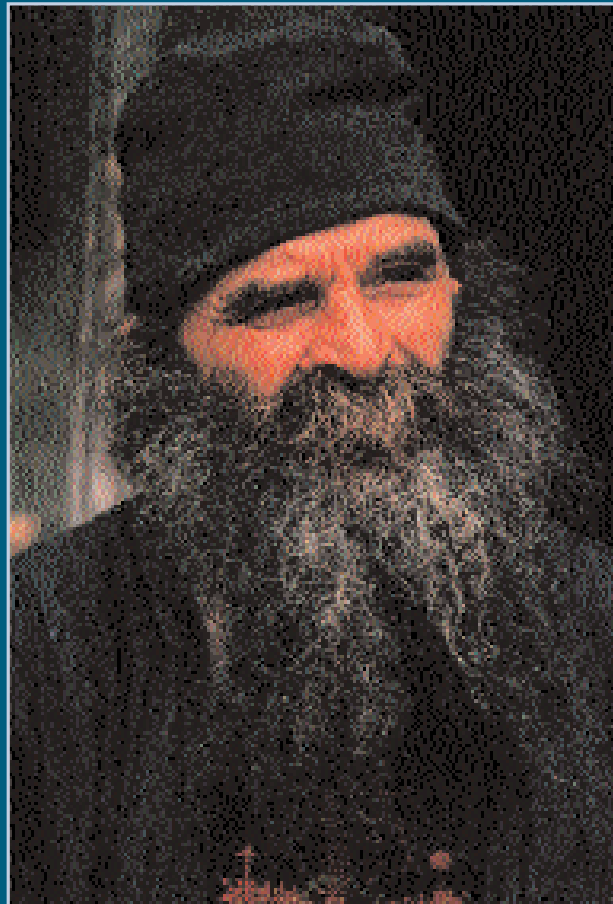
Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΕΥΧΟΣ 24ο ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005

«Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα...»

Μέ τήν εὐκαιρία πού, σύν Θεῶ, φτάσαμε καί φέτος στήν ἀρχή τοῦ Τριωδίου, τή λατρευτική περίοδο στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, πού περισσότερο ἀπό ὅποιαδήποτε ἄλλη, καλεῖ τό χριστιανό νά ἀγωνιστεῖ γιά τήν πνευματική του προκοπή, ἴσως εἶναι ὠφέλιμο νά διατυπώσει κανεῖς κάποιες σκέψεις γιά τό ἀνεκτίμητο δῶρο τῆς θείας φιλανθρωπίας στή ζωή μας, τή μετάνοια. Εἶναι ἐκείνη πού μαζί μέ τήν προσευχή καί τή νηστεία στηρίζουν ἀλλά καί καθορίζουν τήν προσπάθεια τοῦ Χριστιανοῦ καί ἀποτελοῦν τά ὄπλα τῆς πνευματικῆς του φαρέτρας. Δέν ξεχωρίζεται βέβαια ἡ μετάνοια ἀπό τίς ἄλλες ἀρετές, ἀλλά ὅπως σέ ἓνα στέρεο σπίτι τά διάφορα ὑλικά ἐνωμένα ἀρμονικά καί ἀναλογικά μεταξύ τους ὀδηγοῦν στό ἐπιθυμητό ἀποτέλεσμα, ἔτσι καί ἡ στέρεη πνευματική οἰκοδομή τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται μέ ὅλες τίς ἀρετές.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος τήν τοποθετεῖ στό πέμπτο σκαλοπάτι: «Ἔσθ πού μετενόησες ἀνέβηκες στήν πέμπτη βαθμίδα. Ἐκαθάρισες μέ τή μετάνοια τίς πέντε αἰσθήσεις καί μέ τήν ἐκούσια τιμωρία καί κόλαση ἐγλίτωσες τήν ἀκούσια».

Ὁ μέγας αὐτός πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων ὅτι:

«Μετάνοια σημαίνει: ἀνανέωση τοῦ Βαπτίσματος, συμφωνία μέ τό Θεό γιά νέα ζωή, σκέψεις αὐτοκατακρίσεως, καθαρισμός τῆς συνειδήσεως, θεληματική ὑπομονή ὅλων τῶν θλιβερῶν πραγ-

μάτων».

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπίσης διδάσκει ὅτι «γνώρισμα τῆς ἀληθινῆς μετάνοιας εἶναι στό στόμα ἐξομολόγηση, στήν καρδιά συντριβή, στό βίο διόρθωση» καί προτρέπει: «ἄν ἔχεις ἁμαρτίες νά μὴν ἀπελπιστεῖς καί ἄν κάθε μέρα ἁμαρτάνεις νά μετανοεῖς καθημερινά· καί ἐκεῖνο πού κάνομε στά παλιά σπί-

τια ὅταν φθαροῦν, ἀφαιροῦμε δηλαδή τὰ σάπια μέρη ... αὐτό ἅς κάνουμε καί γιά μᾶς. Ἔαν παλιώσεις σήμερα ἀπό τήν ἁμαρτία, νά ἀνακαινίσεις τόν ἑαυτό σου μέ τήν μετάνοια...».

Ἐπίσης ἀπό αὐτή τή μικρή καί πρόχειρη σταχυολόγηση ἀπό τή σοφία τῶν πατέρων γίνεται νομίζω φανερό ὅτι ἡ μετάνοια εἶναι μιά ἀπό τίς μεγάλες ἀρετές τοῦ χριστιανοῦ πού πρέπει νά τόν συντρο-

ιεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ μετάνοια εἶναι μιά βαθιά ἐσωτερική μεταστροφή-ἀνακαίνιση τοῦ πιστοῦ, πού συντελεῖται μυστικά στό μύχια τῆς ὑπαρξίης του. Καθαρίζει τήν καρδιά, ἀποκαθιστᾷ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί στεφανώνει τόν ἀγῶνα τοῦ Χριστιανοῦ, ἕναν ἀγῶνα πού ἀναλήφθηκε μέ πολύ πόνο καί κόπο, μέ θερμή προσευχή καί δάκρυα.

φεύει σέ ὅλη του τή ζωή. Ποιός ἄλλωστε ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ ὅτι δέν μολύνθηκε στήν καρδιά του ἀπό κακό λογισμό ἢ πράξη; Ἐφόσον λοιπόν ὅπως μέ συντριβή ὁμολογεῖ ὁ Προφήτης Δαυΐδ «ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστί διά παντός» πρέπει διά παντός ἡ ζωή μας νά χαρακτηρίζεται ἀπό συντριβή τῆς μετάνοιας. Νά εἴμαστε μετανοοῦντες καί ὄχι μετανοήσαντες, σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ

Ἡ Μετάνοια δέν εἶναι μιά ἀπλή ἀλλαγὴ γνώμης πού μπορεῖ καί νά γίνεται γιά συναισθηματικούς λόγους ἢ κάτω ἀπό μιά ψυχολογική φόρπιση τῆς στιγμῆς. Αὐτό ἀναφέρεται στό Εὐαγγέλιο ὡς μεταμέλεια. Εἶναι χαρακτηριστικό ἡ περίπτωση τοῦ προδότη μαθητή, τόν Ἰούδα, ὁ ὁποῖος «μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι ... καί ἀπελθὼν ἀπήγγεζατο». Πόσο διαφορετικὴ ὅμως εἶναι ἡ περίπτωση τῆς ἄρνησης τοῦ Πέτρου! Μιά στιγμιαία ἀνθρώπινη ἀδυναμία τόν ὀδηγεῖ στήν ἄρνηση τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε διαφορετικὲς ἀπὸ τόν

Ἰούδα ἐσωτερικὲς πνευματικὲς προϋποθέσεις, στέρεη πίστη στόν Θεάνθρωπο Κύριο, μέ συντριβὴ καρδίας «καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ρήματος Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρίς ἀπαρνήθη με· καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς» (Ματθ. 26. 75). Τὰ δάκρυα αὐτὰ ἀνέδειξαν τόν Ἀπόστολο Πέτρο πρότυπο μετάνοιας καὶ ὀρίζουν τό πλαίσιο τοῦ ἀγῶνα γιά ἀληθινὴ ριζικὴ

κάθαρση από τὰ πάθη. Σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια ὁ χριστιανὸς ἔχει ἀνάγκη τῆ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἡ χάρις του ἀνοίγει δρόμους γιὰ τὸν πνευματικὸ ἀγώνα τοῦ πιστοῦ, ρίχνει τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας Του στό σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ φιλανθρωπία Του εἶναι τὸ κυριότερο καὶ ποθεινότερο στήριγμα τοῦ Χριστιανοῦ αὐτὴ τῆ δύσκολη ὥρα.

Ὁ Ἰούδας ἐθεώρησε τὴν προδοτικὴ του πράξη ὡς σφάλμα καὶ σέ μία προσπάθεια αὐτοκάθαρσης-αὐτοτιμωρίας ὁδηγεῖται στό θάνατο καὶ μένει στήν ἱστορία ὡς ὁ προδότης μαθητής. Ἀντίθετα ὁ Πέτρος ἀναδείχτηκε μέ τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιάς του ὡς ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος πού βρίσκεται σέ αἰώνια κοι-

ωνία μέ τόν «Ἄρτο τῆς Ζωῆς».

Αὐτὴ τὴν εὐλογημένη περίοδο τοῦ Τριωδίου καὶ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ὁ καθένας μας ἄς ζητήσει μέ ἐπιμονή καὶ ταπείνωση ἀπό τόν Ζωοδότη Χριστό νά ἀνοίξει γιὰ χάρις μας καὶ νά φωτίσει «πύλας μετάνοιάς». Ἔχομε ἀναμφισβήτητα ἀνάγκη ἀπό μιά ριζικά διαφορετικὴ τοποθέτηση ἀπέναντι στή ζωὴ καὶ τόν κόσμο καὶ ὡς πρόσωπα καὶ ὡς κοινωνία. Αὐτό μόνο ὕστερα ἀπό ἕναν πλήρη ἀναπροσανατολισμό τῆς ζωῆς τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου μπορεῖ νά προκύψει.

Ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ραθυμία ὡς πρὸς αὐτὸ ἐπισωρεύει δεινά, ἡ ἐγρήγορη καὶ ὁ αὐτοέλεγχος πού ὁδηγεῖ στή μετάνοια μᾶς ἀνυψώνει στό ἀσύλληπτο μεγαλεῖο

Σέ μιά περίοδο ἀναμονῆς ἄνευ ὑπομονῆς

Ξανά καὶ ξανά κάθε πρωτομηνιά κι ὄχι μόνο, ἀκούγεται «Μετά ταῦτα ἦν ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. ἔστι δέ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστί Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχουσα. ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὧς δήποτε κατείχετο

νοσήματι. ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ· τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. ἦν δέ σάββατον

ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἄραι τόν κράββατον, ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκείνός μοι εἶπεν· ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει. ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει; ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἤδει τίς ἐστιν· ὁ γάρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. μετὰ ταῦτα εὕρισκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιῆς γεγονός· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοί τι γένηται. ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιῆ. Καί διὰ τοῦτο ἐδίωκον

τόν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτουν αὐτόν ἀποκτεῖναι ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ» (Ἰωάν.5, 1-16).

Κι ὅμως μία φορά ἀρκεῖ, ἕνα ἄκουσμα πού ἡ ἐπανάληψη τό ἔχει κάνει συνηθισμένο, νά πάρει πιό προσωπικό χαρακτήρα. Ἔτσι σέ μία ἀκόμα

περίοδο ἀναμονῆς ἄνευ ὑπομονῆς, ἡ παραπάνω περικοπή ἔγινε ἀληθινό Εὐ-αγγέλιο.

Κι ἐνίωσα τήν πικρία καί τόν πόνο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Φαντάστηκα τό πόσο τραγικό εἶναι νά μένεις ἐκεῖ τριάντα ὀκτώ χρόνια, κι ἡ σωτηρία σου νά εἶναι δίπλα σου. Καί νά βλέπεις ὄλους νά λυτρώνονται, μόνο ἐσύ νά μένεις καθηλωμένος. Καί νά μήν ἔχεις

ἄνθρωπο νά σέ βοηθήσει. Καί σέ κάθε σου κοπιώδη προσπάθεια νά

συνειδητοποιεῖς πῶς πάλι ἀργά ἔφτασες, πῶς κάποιος ἄλλος πρόλαβε, πάλι τελευταῖος ... καί πάλι μαζεύεσαι, κουλουριάζεσαι, ἐσύ κι ὁ πόνος σου.

Τί παράπονο!

Κι ὅμως μετὰ ἀπό τριάντα ὀκτώ χρό-

νια, κι ἐνῶ δέν ὑπῆρχε ἐλπίδα, γιατί ἤξερε πιά, «*ἄνθρωπον οὐχ ἔχω*» καί «*ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει*», τόν θεραπεύει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Εἶχε φτάσει σέ ἀδιέξοδο. Μά κάθε ἀδιέξοδο δικό μας εἶναι μιά πόρτα γιά τό Θεό. Κι ἔτσι ἀπλά, καί μετά ἀπό τριάντα ὀκτώ χρόνια, ἔγινε τόσο ἀπλά, τοῦ λέει: «*ἄρον τόν κράβαττόν σου καί περιπάτει*». Ποιός τό περίμενε ἢ μᾶλλον ἀπό ἄλλοῦ τό περίμενε. Κι ἔχω τήν αἴσθησι πώς, γιά νά τόν θεραπεύσει ὁ Χριστός, τόσα χρόνια, αὐτός ὁ ἄνθρωπος κάτι ἔκανε, κάπως δούλευε. Δέν καθόταν κακομοιρασμένα καί μίζερα νά κλαίει τή μοίρα του. Βλέπουμε πώς προσπαθοῦσε, ὁ Ἰωάννης χρησιμοποιοῖ Ἐνεστώτα, ὄχι παρελθοντικό χρόνο, «*ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει*», ἄρα ἔστω καί ἔρποντας κινουσε γιά τήν κολυμπήθρα ὄχι μία φορά, ἀλλά κατ' ἐπανάληψη. Ἄσχετως πώς ἤξερε, φαντάζομαι, μετά ἀπό κάποιες ἀποτυχημένες προσπάθειες πώς δέν ἔχει καί πολλές πιθανότητες. Κι ὅμως τό πάλευε... Ἔκανε ὅ,τι μπορούσε.

Πέρα ἀπό αὐτό, αὐτός ὁ ἄνθρωπος μᾶλλον δέν εἶχε ἀφήσει τήν ψυχή του νά καταβληθεῖ ἀπό τήν ταλαιπωρία τοῦ σώματος. Εἶχε ψυχική δύναμη. Δέν εἶχε χάσει τήν πίστη του στή Ζωή. Εἶχε αὐτή τή ζωοποιό δύναμη πού πηγάζει ἀπό τόν πόνο.

Ἵπομονή-ὑπομονή, ὄχι ἀπό αὐτή πού μᾶς κάνει νά βαρυγομοῦμε,

ἀλλά αὐτή πού μᾶς κρατᾶ σέ ἐγρήγορη, σέ πνευματική ἀφύπνιση, ὥστε νά εἶμαστε ἔτοιμοι νά δεχτοῦμε τό ποθούμενο. Πολλές φορές κτυπιόμαστε, παλεύουμε μά δέ γίνεται τίποτα. Ἄν σέ αὐτή τή φάση, ἀντί νά ἀπογοητευόμαστε καταφέρνουμε νά περιμένουμε ὑπομένοντας καί νά ὑπομένουμε πιστεύοντας καί νά πιστεύουμε ζώντας, τότε ἀπό ἑκεῖ πού δέν τά περιμένουμε, ἂν εἶναι γιά καλό μας, θά μᾶς δώσει ὁ Θεός αὐτό πού θέλουμε. Μέ τρόπο ἀπλό, φυσικό καί ἀβίαστο, γιατί θά εἶναι τό ἀποτέλεσμα ἑνός τρόπου ζωῆς. Ὁ παραλυτικός τῆς περικοπῆς δέχτηκε πολύ φυσικά τή θεραπεία του «*ἤρε τόν κράβαττον αὐτοῦ καί περιεπάτει*». Οὔτε πώς; Οὔτε γιατί; Δέν ρώτησε καν ποιός τόν γιάτρεψε. Τοῦ ἦλθε φυσικά γιατί εἶχε δουλέψει τόσα χρόνια γι αὐτό. Κεκαθαρμένος θεραπεύτηκε ὁ παράλυτος. Ἡ ἀρρώστια τοῦ σώματος ὀδήγησε στή θεραπεία τῆς ψυχῆς πού εἶναι καί τό ζητούμενο γιά κάθε ἄνθρωπο. Ὅλα τ' ἄλλα ἔπονται. Κι ἔτσι ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει: «*ἴδε ὑγιῆς γεγονός· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοί τι γένηται*»...

Συχνά μᾶς κάνουν νά νιώθουμε ἀκρωτηριασμένοι, ἀφοῦ μᾶς στεροῦν τό δικαίωμα στήν ἐργασία καί στή ζωή στίς διάφορες ἐκφράσεις της. Πολλές οἱ δυσκολίες, οἱ δοκιμασίες. Κι ὁ καθένας ἔχει τό σταυρό του. Μά, ἄς εἶμαστε σέ ἐγρήγορη... Θά ἔλθει...

Ἐλπίδα μέσα στὸν πόνο

«Κάποιοι παραπονιόταν ὅτι δέχεται ἀδικίες, κι ἀναρωτιόταν γιατί ὁ φτωχὸς νὰ εἶναι φτωχός, γιατί ὁ ἕνας ἔτσι κι ὁ ἄλλος ἄλλιῶς, γιατί τὰ πολλά νὰ τὰ ἔχουν μερικοὶ κι οἱ ἄλλοι ὄχι ... Καί μιὰ μέρα εἶδε ἕνα ὄραμα: Τὸν Πανάγαθο Θεό, ψηλά στὸν Οὐρανό, μέ ἕνα τελλάρο μπροστά Του, ὅπου κέντα-

γε τίς ζωές ὄλων μας.

Εἶδε κι ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· κάτω

στή Γῆ, νὰ βλέπου-

με μόνο τὰ ξέφτια

πού κρέμονταν

καί νὰ μὴν

μποροῦμε νὰ

δοῦμε τό θαυ-

μάσιο Κέντημα

τοῦ Θεοῦ. Ἄλλά

οὔτε καί νὰ τό

καταλάβουμε ... Τί

ώραῖο... Ἔτσι εἶναι.

Μόνο ὅταν θά πᾶμε

ἐκεῖ, θά θαυμάσουμε τό

Σχέδιο τοῦ Θεοῦ στή ζωή

μας! Γι' αὐτό στενοχωριόμαστε. Γιατί

βλέπουμε μόνο τὴν ἀνάποδη τοῦ

Κεντήματος»¹.

Ἡ διήγηση αὐτὴ τῆς γερόντισσας Γαβριηλίας εἶναι παρήγορη, καθὼς, ὅσο ὁ καιρὸς περνᾷ, βλέπω ἔντονα γύρω μου τὸν πόνο σὲ διάφορες μορφές. Εἶναι στιγμές πού νιώθει κανεὶς

πὼς δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει τόσος πόνος δίπλα μας: φυσικὲς καταστροφές, ἀρρώστια, θάνατος, ἀλλά καί μέσα μας, γιὰ ὅ,τι προσωπικά μᾶς ταλαιπωρεῖ. Ὁ πόνος τοῦ ἀδελφοῦ μας μαζί μέ τὴ δική μας ταλαιπωρία εἶναι ἡ πλευρὰ τοῦ Κεντήματος μέ τὰ πολλά

ξέφτια. Κι εἶναι κάτι καθημερι-

νό, τόσο κοντινό στὸν

καθένα μας πού

χάνουμε τὴν ὑπομο-

νὴ μας καί συχνά

φτάνουμε στὴν

ἀπελπισία καί τό

ἀδιέξοδο.

Μήπως λοιπὸν

βλέπουμε κάθε

μικρὴ ἢ μεγάλῃ

ταλαιπωρία μόνο

ὡς κάτι πού

πονάει, πού βασ-

νίζει τό εἶναι μας καί

χάνουμε κάθε ἐλπίδα;

Μά πὼς εἶναι δυνατόν νὰ

ἔρθουμε κοντὰ στὴν οἰκονο-

μικὴ δυσκολία ἢ στὴν ἀρρώστια καί

νὰ μὴν βιώσουμε τὴν ἀπόλυτη δυστυχία;

Ἐπιθυμοῦμε, θέλουμε νὰ ὀρίζουμε τὴ

ζωὴ μας, νὰ προχωρᾶμε μπροστὰ σύμ-

φωνα μέ τὰ σχέδιά μας, νὰ πηγαίνουν

ὅλα σύμφωνα μέ τό θέλημά μου.

Ἰδιαίτερα ὅταν πρόκειται γιὰ μεγάλα

«βάσανα», ὅπως τὸν θάνατο, δέν

μπορούμε να καταλάβουμε, να εξηγήσουμε, να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση. Ὁ νοῦς θολώνει, ἡ ψυχὴ βασανίζεται κι ὅλος ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει.

Καί τότε ἀρχίζει νά θέτει ἐρωτήματα· ἀναρωτιέται γιατί νά συμβαίνουν ὅλα αὐτά, μήπως ὁ Θεός εἶναι ἄδικος, μήπως δέν ὑπάρχει Θεός πού νά μᾶς καταλαβαίνει καί νά προνοεῖ γιά μᾶς. Πραγματικά δέν ἔχω καί πάλι καμιά δεδομένη, ξεκάθαρη ἀπάντηση. Μήπως κάνοντας ὑπομονή, περιμένοντας μέ πίστη καί ἐλπίδα κάτι μπορεῖ νά γίνει; Μήπως ὁ Θεός μας ξέρει τό σκοπό γιά ὅ,τι μᾶς συμβαίνει καί ἀπλά ἂν κάτι περιμένουμε κάτι μπορεῖ νά ἀλλάξει; Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά γίνει αὐτό πού θέλουμε, νά θεραπευτεῖ γιά παράδειγμα μιὰ δύσκολη ἀρρώστια· μπορεῖ ἀκόμη νά ἀλλάξει κάτι μέσα μας, ἐνῶ ἐξακολουθοῦμε νά ζοῦμε μιὰ δύσκολη κατάσταση.

Πῶς ὅμως μπορεῖ νά φύγει ἡ ἀγωνία γιά ὅσα μᾶς ταλαιπωροῦν καί πρόκειται νά μᾶς ταλαιπωρήσουν; «Χρειάζεται νά ἔχουμε ὑπομονή. Γιατί ὁ Θεός εἶναι στήν αἰωνιότητα καί ἐργάζεται στήν αἰωνιότητα. Ἐμεῖς λοιπόν πού εἴμαστε περιορισμένοι σέ μιὰ ζωὴ κατά μέσον ὄρο ἐβδομήντα χρόνων, ἔχουμε βία νά τά δοῦμε ὅλα καί γρήγορα. Γιατί εἶναι γρή-

γορη καί ἡ ζωὴ μας. Ὑπάρχουμε ἐδῶ μόνο σέ μιὰ στιγμή στήν Αἰωνιότητα. Κι ὕστερα τί ἔγινε; Τελειώσαμε ἀπ' αὐτὴν τὴ ζωὴ. Ὁ Θεός ὅμως, ἐργάζεται στήν αἰωνιότητα καί γι' αὐτό πολλές φορές, κάτι γιά τό ὁποῖο εὐχόμεστε σήμερα, μπορεῖ νά τό πάρουμε ὕστερα ἀπό τριά-

ντα χρόνια ... Βαδίζουμε μέ τό ρυθμό καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁπότε πιά δέν ὑπάρχει ἀγωνία»².

Κι ὅμως τό πιό παράδοξο εἶναι νά μπορεῖ νά βιώνει κάποιος αὐτὴν τὴν κατάσταση μέ τὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα, ἡ προσευχή, ἀλλά κυρίως ἡ πλήρης ἐγκατάλειψή του, στά χέρια τοῦ Θεοῦ τοῦ δίνουν τὴ δυνατότητα νά ζήσει ἀναπαυμένος στήν

αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος μᾶς ἀγαπᾷ καί γνωρίζει ποιό πραγματικά εἶναι αὐτό πού μᾶς ἐξαγιάζει καί μᾶς ὀδηγεῖ στήν αἰωνιότητα μαζί του. Ἴσως νά κάναμε μιὰ προσπάθεια νά τό ἀποδεχθοῦμε ...

1. Γερόντισσα Γαβριηλία, Ἡ ἀσκητικὴ τῆς ἀγάπης, ἐκδ. Ἐπάλοφος, Ε' Ἐκδοσὴ, σελ. 196.

2. ὁ.π., σελ. 333.

Μαρία Μαρκάκη-Κωστάκη
Φιλολόγος καθηγήτρια

